

denne Paragraf, maatte det være det, at man maaske kunde frygte for, at Stenfiskernes Tarv ikke tilstrækkeligt var sket Fyldest ved denne Ordning. Jeg kunde personlig ønske, at det ene af disse Kommissionsmedlemmer blev en Stenfisker, men det er muligt, at det forskellige Steder vilde volde Vanskeligheder, fordi det kunde være vanskeligt at faa en saadan Stenfisker ind i Kommissionen, som jo skal vælges for hvert Amt. Jeg vilde dog gerne henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa, om det ikke var muligt at træffe Bestemmelser saaledes, at man var sikker paa, at der vilde blive valgt virkelig fagkyndige Mænd ind i denne Kommission, og ganske særlig Mænd, der havde Forstand paa at bedømme Sagen fra Stenfiskernes og Sandgravernes Side. Jeg tror, at det vilde være rigtigt, skønt jeg indrømmer, at det jo først og fremmest gælder om at bevare Landets Kyster, saaledes at de ikke ere udsatte for at blive raserede og bortskyllede ved Stormflod i stærkere Grad end nødvendigt. Skønt jeg indrømmer, at det maa være det første, saa bør vi jo ogsaa tage Hensyn til det Erhverv, som Stenfiskere og Sandgravere drive, og lige saavel som jeg anser det for nødvendigt at sikre Kysterne, lige saavel mener jeg, at vi bør tage Hensyn til, at der ikke uberettiget nedlægges Forbud, som kommer Stenfiskerne til Skade i deres Erhverv, uden at behøves af Hensyn til Kysten.

Det er endvidere bestemt, at i Tilfælde af, at en Sag skal appelleres fra Kystkommissionen, gaar den ikke, saaledes som det foresloges af Landstinget, til Landvæsenskommissionen, men gaar direkte til Overlandvæsenskommissionen. Derved simplificeres Sagen ganske sikkert ikke ubetydeligt, den bliver billigere og hurtigere at faa ordnet, og jeg synes derfor, at det er en særdeles heldig Bestemmelse, idet Kystkommissionen jo godt, forekommer det mig, paa denne Maade kan træde i Stedet for Landvæsenskommissionen. Det vil jo være fagkyndige Mænd, som ville komme til at berejse Kysten, Mænd, som ere i Stand til at danne sig et forstandigt Skøn om, hvad der bør gøres paa de forskellige Steder.

Udgifterne ved denne Lov skulle bæres af Statskassen, undtagen i et ganske enkelt Tilfælde, nemlig, hvor man ikke finder sig tilfreds med Kystkommissionens og Overlandvæsenskommissionens Kendelse og ad privat Vej rejser Sag derimod, saa skal

Kommissionen dømme om, hvorvidt Udgiften skal bæres af Staten alene, eller den delvis skal bæres af de private.

Der er saa i Lovforslaget Bestemmelser om, hvorledes man skal forholde sig, naar det er fastslaaet, at en Kyststrækning skal sikres, hvorledes der skal afmærkes. Ogsaa Udgifterne hertil skulle bæres af Statskassen. Der er Bestemmelser om, hvorledes de, som drive Stenfiskeri, skulle have deres Skibe mærkede; der er Bestemmelser om, at Landbrugsministeren i enkelte Tilfælde selv kan nedlægge Forbud, hvor der er Havne, Lodsstationer, Anlægsbroer, Fæstningsanlæg og deslige. Og der er endelig Bestemmelser om Bøder, saaledes at der i mindre strafbare Tilfælde skal betales en mindre Bøde fra 20 til 200 Kr., som dog kan stige til 2,000 Kr., og i mere strafbare Tilfælde, hvor Stenfiskeriet drives ved Anvendelse af Dampkraft og deslige, fra 200 til 2,000 Kr., der kunne stige til 5,000 Kr. Det bestemmes saa endvidere, at Tilsynet med Overholdelsen af Lovens Bestemmelser føres af Politiet med Bistand af Fiskerikontrollen.

Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget. Det staar for mig som særdeles ønskeligt, om det var muligt at føre denne Lov igennem i denne Samling. Det er jo en Sag, som der har været arbejdet paa gennem mange Aar, og det er vist ret uheldigt, at Lovbestemmelser som disse ikke alt for længe siden ere traadte i Kraft, saa havde vi maaske forskaaet vore Kyster mange Steder for de Raseringer, som de nu have maattet lide under. Der er Eksempler paa, hvorledes Stenfiskeriet mange Steder har været drevet saaledes, at det har været til Skade for Kysten i meget betydelig Grad. Vi have jo set, hvorledes der ogsaa under Stormflod er sket stor Skade paa vore Kyster adskillige Steder. Ønskeligt vilde det nu være, om det var muligt at faa Lovbestemmelser fastsatte saaledes, at vi saa vidt muligt ad Lovgivningens Vej kunde beskytte vore Kyster i Fremtiden, uden at der dog gøres uberettiget Indgreb i Stenfiskernes Erhverv, thi ogsaa dette, mener jeg, bør der tages tilbørligt Hensyn til. Som Forholdene have været, har det jo ingenlunde været gunstigt for Stenfiskerne. Der har været klaget og sikkert med Rette fra deres Side over, at det mange Steder næsten var umuligt for dem at have Rede paa, hvor de maatte drive deres Erhverv, og hvor ikke. Faa vi ordnet denne Sag nogenlunde, saaledes som dette Lovforslag bestemmer, er der Grund til at antage, at vi saa ville faa en ensartet,